

[Thestrup.]

forhold er det en selvmodsigtelse, at det offentlige samtidig fastholder rigoristiske huslejerestriktioner overfor den ældre boligmasse til fordel for en efterhånden faldende procentdel af befolkningen, der har været så heldig at finde bolig i den ældre boligmasse. Ønsker det offentlige med rimelige modifikationer at modvirke en for stærk huslejestigning i den ældre boligmasse, må en selvfølgelig forudsætning herfor være, at byggevirksomheden — den private såvel som den sociale — indtil mere normale prisforhold indtræder på byggeområdet, gøres til genstand for en sådan ligelig og rimelig behandling, at byggevirksomhed bliver tillokkende og økonomisk forsvarlig og kan udføres på et af det offentlige ønsket huslejeniveau.“

Derefter blev der i henvendelsen fremsat nogle forslag til forskellige ændringer i byggestøtteleven. I grundejerforeningens henvendelse til folketingsudvalget var man inde på samme tanke, og der blev ligeledes fremsat forskellige forslag.

Vi var jo i sin tid under behandlingen her i tinget inde på det samme spørgsmål, og ministeren stillede som betingelse for ligestillingen, at de to arter af byggeri på alle områder skulle underkastes samme vilkår, derunder navnlig, at opsparingen i ejendommene skal tjene almennyttige boligformål, og at de skal underkaste sig samme kontrol med regnskaber og administration som det sociale byggeri. Jeg skal ikke gå nærmere ind på en diskussion, der vist bliver uden værdi, fordi enhver af os vil fastholde sine synspunkter og ikke lade sig overbevise. Men jeg vil i stedet henstille til den højtærede minister at finde frem til et forslag med det formål at give det private byggeri, navnlig det private boligbyggeri, bedre muligheder, såfremt han ikke finder at kunne gå med til de foreslåede ændringer.

Efter det arbejde, normalkontraktudvalget har udført, og med erkendelsen af, at en huslejeforhøjelse er nødvendig, tror jeg, vi er nået et godt stykke frem mod et resultat vedrørende lejelovforslaget, og jeg tilsiger på mit partis vegne vor medvirken til at finde en løsning, der er rimelig overfor begge de to parter i huslejeforholdet.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Også jeg kan i det store og hele henvise til, hvad jeg sagde i fjor. Hvad der er sket i sommerens løb med hensyn til boliger, er selvfølgelig gået i den rigtige retning, men ikke desto mindre kan man jo ikke komme bort fra, at der

stadigvæk er boligmangel, og at det derfor er nødvendigt at opretholde en ekstraordinær lejerbeskyttelse. Det synes på en vis måde, som om vi ikke er kommet ud af stedet; vi får — bortset fra disse mindre ændringer, som vi blev enige om i fjor — forelagt det samme lovforslag, som vi, kan jeg vist godt sige, har tygget drøv på i flere måneder i et folketingsudvalg. Men der er dog alligevel sket noget, som det er fremhævet af flere af de tidligere ordførere, nemlig det, der er sket i det udvalg, som blev nedsat af ministeren til udarbejdelse af en normalkontrakt.

Jeg havde i og for sig håbet, at der var sket endnu mere, og det var jo også folketingsudvalgets tanke, at dette udvalg skulle komme ind på mange af de vanskelige spørgsmål. Jeg ser, det er fremhævet, at udvalget er gået udenfor det, der var indeholdt i kommissoriet, og det vil jeg gerne bringe udvalget min tak for. Udvalget er ikke vejet tilbage for at beskæftige sig med de prekære spørgsmål, først og fremmest spørgsmålet om lejeforhøjelse, og vi kan se, at der i udvalget er sket en betydelig tilnærmelse mellem parterne. Når det er tilfældet, er det klart, at det er noget, som vil lette rigsdagens arbejde, og at det så er vor opgave at udnytte denne tilnærmelse og finde en praktisk løsning.

Men der er en ting, der forundrer mig, nemlig at den højtærede minister, når der i dette udvalg har vist sig en vis forståelse på flere afgørende punkter imellem parterne, så ikke fremlægger et forslag med et nyt positivt grundlag for en løsning, men blot kommer med forslaget fra i fjor. Jeg har en mistanke om, at den valguro, som har været i luften i sommer og i efteråret, har en stor del af ansvaret herfor, og jeg kunne i og for sig også tænke mig, at denne valgstemning havde gjort sin indflydelse gældende indenfor udvalget og hindret, at man kom til et større praktisk resultat.

Jeg går imidlertid ud fra, at den højtærede minister vil yde sin velvillige medvirken til, at vi finder en løsning, for selvfølgelig, dette spørgsmål skal løses, og man har jo også grund til at tro, at det vil blive løst. I det hele er den højtærede minister jo en forhandlingens mand, og dernæst har han udtrykkelig udtalt i sin fremsættelse, at de forhandlinger, der har fundet sted i dette udvalg, ikke skulle udelukke, at man fandt en løsning, som i nogen måde kunne tilfredsstille begge parter.

Altså, vor opgave bliver den først og fremmest at komme ud over vanskeligheden ved lejeforhøjelsen, men let bliver det ikke.